

Debreceni Ítéltábla

Pf.I.20.084/2025/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Halmos Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Halmos Péter ügyvéd) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a dr. P. Sz. kamarai jogtanácsos által képviselt alperes neve (cím) alperessel szemben közigazgatási jogkörben okozott kár és sérelemdíj megfizetése iránt indított perében a Pécsi Törvényszék 18.P.20.312/2024/8. számú ítélete ellen a felperes részéről 10., az alperes részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés és az alperes által Pf.3. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 3475 (háromezer-négyszázhetvenöt) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 15 000 (tizenötezer) forint fellebbezési és 7560 (hétezer-ötszázhatvan) forint csatlakozó fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperes tulajdonában áll a pécsi 27../2 helyrajzi szám alatt nyilvántartott, természetben cím szám alatti ingatlan (a továbbiakban: perbeli ingatlan). A felperes 2004. évben parkosította a területet, az eltelt idő alatt az ingatlanon arborétumszerű kert alakult ki; a felperes napi életvitelének része a növényei gondozása.

[2] P. M. J. Város Polgármesteri Hivatala Hatósági Főosztálya a perbeli ingatlanon 2020. november 19-én tartott hatósági ellenőrzés eredményeként azt állapította meg, hogy az ingatlan hátsó részén a növényzet elhanyagolt, a kerítés mentén elburjánzott, átlóg a szomszédos ingatlanra. P. M. J. Város Polgármestere 14/152../-2/2020. szám alatti végzéssel értesítette a felperest, hogy az ingatlan köztisztasági helyzete miatt hivatalból eljárás indult, majd a 14/152../-4/2020. szám alatti, 2020. december 23-án kelt határozatával figyelmeztette a felperest, hogy a köztisztaságra vonatkozó előírásokat sértő helyzet megszüntetéséről a döntés véglegessé válásától számított 10 napon belül gondoskodjon. A felperes az ügy objektív kivizsgálása után az eljárás megszüntetését kérte. Ezt követően a perbeli ingatlanban 2021. február 1. napján megtartott helyszíni szemle eredményeként rögzítették, hogy a figyelmeztető határozatban foglaltak nem teljesültek; a felperes elmondása szerint a növényzet 15-20 éve nincs visszavágva, ami nem okozott problémát; egyetért azzal, hogy a

növényzet átlóg a szomszédos ingatlanra, de ez a szomszédos ingatlan tulajdonosának személyeskedése; a növényzetet az időjárás körülményei miatt legkorábban tavasszal tudja majd visszavágni. P. M. J. Város Polgármestere a 2021. február 3. napján kelt 14/4.-5/2021 ügyiratszámú határozatával kötelezte a felperest, hogy a perbeli ingatlan kerítése mentén lévő gondozatlan, több helyen a szomszédos telekre átlógó növényzet, elburjánzott bokrok megmetszéséről és ezáltal a jogsértés megszüntetéséről a döntés véglegessé válásától számított 5 napon belül gondoskodik. A határozat rögzítette, hogy a döntés végleges, ellene nincs helye fellebbezésnek, a határozat közlésétől számított 30 napon belül a határozat bírósági felülvizsgálata kérhető a Pécsi Törvényszéktől.

[3] A határozatot a felperesnek 2021. február 24. napján kézbesítették, aki 2021. március 1. napján kelt levelével kérte a határozat visszavonását, az eljárás megszüntetését és felfüggesztését; majd 2021. március 3. napján meghatalmazott jogi képviselője útján elektronikus beadványban kérte az 5 napos határidő meghosszabbítását, a teljesítésének legalább 2021. április 15. napjáig történő engedélyezését, amelyre nem kapott választ.

[4] A felperes a határozattal szemben közigazgatási pert indított. A Pécsi Törvényszék a 8.K.700.3../2021/5. alatti ítéletével az alperes 14/4.-5/2021. számú határozatát megsemmisítette annak közlésére visszamenőleges hatállyal azon indokkal, hogy a szomszédos telekre átlógó ágak a két szomszédos telek tulajdonosai közötti polgári jogvita tárgyát képezhetik, az ügyben a hivatkozott rendelet alapján az alperesnek nem volt hatásköre eljárni.

[5] A felperes ezt megelőző pontosabban nem megállapítható időpontban eleget tett az alperesi határozatban foglaltaknak. A csonkolás miatt egy növény sem ment tönkre, de az 5cm-nél nagyobb átmérőjű ágak esetében újra sarjadás nem következett be. A felperes a már korábban 2 ág vonatkozásában csonkolt diófának nem csak az átlógó ágait csonkoltatta, hanem a szomszédot zavaró árnyékolás megszüntetése miatt további 3 ágat vágatott le. Az alperesi határozat végrehajtása következtében a felperes ingatlanán található növényekben értékcsökkenés következett be a lombkoronavesztés miatt.

[6] P. M. J. Város Polgármestere rögzítette a 2021. március 22. napján tartott helyszíni szemle jegyzőkönyvében, hogy a fák, a kerítés vonalában egy fenyő kivételével vissza lettek vágva.

[7] A felperes és a szomszédos ingatlan tulajdonosa között rossz szomszédi viszony van, közöttük a perbeli releváns időszakban birtokvédelmi eljárások is voltak folyamatban.

[8] A felperes a tárgyalás berekesztése előtt fenntartott keresetében közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése címén kérte az alperest 581 976 forint tőke és annak 2021. május 20. napjától késedelmi kamata, valamint a magánlakás sérthetetlenségéhez és nyugodt családi élethez fűződő személyiségi jogai megsértése miatt 125 000 forint sérelemdíj és ezen összeg után 2021. május 20. napjától késedelmi kamat és perköltsége megfizetésére kötelezni. Érvényesíteni kívánt jogként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:518. §-át, 6:519. §-át, 6:522. §-át, 6:527. §-át, 6:548. §-át, 6:48. §-ának (1)-(3) bekezdéseit, továbbá a 2:42. §-át, 2:43. §-ának b) pontját, 2:52. §-ának (1)-(3) bekezdéseit jelölte meg. Álláspontja szerint az alperes felróhatóan járt el, amikor az általa

megalkotott jogszabályi rendelkezés hatáskört megállapító szabályát nem vette figyelembe, ezáltal a felperesnek kárt okozott. A folyamatos helyszíni szemlék, a 20 éve gondozott és óvott növényei megcsonkolásának előírása és végrehajtása, ezt követően tiltakozásának semmibe vétele, igazának közigazgatási perben történő érvényesítése életének zavartalanságát borította fel, az eljárás időtartama alatt állandó „stressz” és szorongás rontotta mindennapjait.

[9] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Érvelése szerint a felperes elmulasztotta azonnali jogvédelem formájában a döntés végrehajtásának felfüggesztése iránti kérelem előterjesztését, így egyrésztől nem merítette ki a jogorvoslati lehetőségét, másrésztől ezen kérelem elmaradásával és a határozatban foglaltak teljesítésével a felperes magatartása miatt következett be a kár. Károsulti közrehatásként hivatkozott arra, hogy a felperes a növények kerítéstől való beültetési távolságánál nem volt figyelemmel a növényzetek későbbi növekedésére. A határozat nem tartalmazta, hogy a növényzet metszésének milyen módon tegyen eleget, így az általa elvégzett metszéssel maga is közrehatott a kár bekövetkeztében. Vitatta a kár összecszerűségét is. Álláspontja szerint nem sérült a felperes magánlakás sérthetlenségéhez fűződő és nyugodt családi élethez fűződő személyiségi joga; a sérelemdíj összege pedig eltúlzott.

[10] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alperest a felperes javára 313 988 forint és annak 2021. május 20. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata, valamint 384 940 forint perköltség megfizetésére, ezt meghaladóan elutasította a keresetet.

[11] Az ítélet indokolásában rögzítette, hogy a közigazgatási perben eljáró bíróság jogerős ítéletével az alperes határozatát annak közlésére visszamenőleges hatállyal megsemmisítette, így fennáll a kártérítési felelősség azon anyagi jogi előfeltétele, miszerint a kár közigazgatási perben nem volt elhárítható. Kifejtette, hogy az azonnali jogvédelem iránti igény nem jogorvoslat, márpedig a Ptk. 6:548. §-a szerinti anyagi jogi előfeltételként csak a rendes jogorvoslat vehető figyelembe. Annak pedig nem volt jelentősége, ha a felperes a perbeli határozat meghozatala előtt adott figyelmeztetés ellen nem élt jogorvoslattal. A felperes kérte a teljesítési határidő meghosszabbítását az alperestől, amelyről az alperes elmulasztott rendelkezni. A perbeli határozat az alperes súlyos jogértelmezési tévedésén alapuló jogalkalmazásnak minősül, hiszen az alperes jogalkalmazási tévedését a saját – teljesen és nyilvánvalóan egyértelmű, mérlegelést nem igénylő – önkormányzati rendelete kapcsán követte el. Az alperes megalapozatlanul állította, hogy a felperes önkéntes teljesítésével maga okozta a kárt; jogkövető magatartása nem eshet a terhére.

[12] A felróhatóság körében vizsgálta és elfogadta azt az alperesi hivatkozást, hogy a felperesnek már a növényzet telepítésekor számítania kellett a növekedésre tekintettel az esetleges visszametszésre, illetve a szomszédhoz átlógó ágak levágására. Kifejtette, hogy polgári jogi szempontból csak az a magatartás felróható, amivel szemben meg lehet határozni, hogy mi lett volna az elvárható konkrét magatartás (PJD2021. 10.), amely jelen esetben az lett volna, ha a felperes nem hagyja, hogy a növényzet átnyúljon a szomszédhoz. Ennyiben a felperes magatartása felróható volt, ami azonban a Ptk. 1:4. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel nem teszi a keresetet alaptalanná; azt a kártérítési igény mértékénél vette figyelembe.

[13] A felperes kárként a növényzet tekintetében bekövetkezett – magánszakértői véleményben megállapított – értékcsökkenést érvényesítette. A magánszakértői véleményt a diófára vonatkozó megállapítás kivételével az elsőfokú bíróság elfogadta, míg a diófára vonatkozóan annak aggályosságát állapította meg, mivel a szakértő nyilatkozata szerint a diófa értékcsökkenésénél terméskieséssel is számolt, arra azonban nem tudott nyilatkozni, hogy azt milyen adatok alapján, milyen módszerrel számította; valamint a korábbi, nem az alperesi határozattal összefüggésben végzett csonkolást is értékelte. A felperes előadása szerint is a diófa csonkolásánál figyelembe vette, hogy a szomszédja sérelmezte az árnyékolást, lombhullást, azaz a csonkolás mértéke nem kizárólag az alperes perbeli határozatával függött össze. Habár a szakvélemény aggályosságáról tájékoztatta a felperest, nem terjesztett elő további bizonyítási indítványt. Az elsőfokú bíróság ezért a leszállított kereseti kérelem szerinti 581 976 forintból levonta a diófa értékcsökkenését és 377 976 forint összegű értékcsökkenést állapított meg kárként. Az alperest a felperes felróható magatartására tekintettel kötelezte ezen összeg felének megfizetésére.

[14] A felperes személyiségi jogai megsértésére alapított keresetével összefüggésben a felelősség feltételeként rögzítette, hogy a hatóság egyértelmű, mérlegelést nem igénylő jogszabályi rendelkezést sértsen, továbbá az eljárási szabálysértést kifejezetten a fél személyiségének lényegét alkotó ismérvek miatt kövesse el vagy az eljárási szabálysértés következményeként alakuljon ki a fél személyiségének lényegi vonását érintő sérelem. A magánlakás sértetlenségéhez fűződő jog megsértése állapítható meg, ha a térben meghatározott hely magánhasználata a jogosult életviteléhez hozzátartozott és terhére más, az ingatlan használatát valamilyen formában megakadályozza, vagy behatárolja. A felperes nyilatkozata alapján megállapította, hogy számára a kialakított kert az életminőségének megteremtése, személyisége kibontakoztatása szempontjából jelentős szerepet tölt be; a felperes magánlakásában belátása szerint kialakított életvitelében kifejezetten megzavarta az alperesi határozatba foglalt kötelezés. Az Alaptörvény VI. cikkének (1) bekezdése alapján mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. A magánszféra lényegi fogalmi eleme, hogy az érintett akarata ellenére mások oda ne hatolhassanak be, illetve ne tekinthessenek be [32/2013. (XI.22.) AB határozat]. Az alperes által hatáskör hiányában indított hatóság eljárásban három alkalommal is helyszíni szemlét tartottak, majd kötelezték a felperest a növényzete megmetszésére, ami sértette a felperes minden állami beavatkozástól való védelemhez való jogát; így a felperes nyugodt családi élethez fűződő jogát, ezért megalapozott a sérelemdíj iránti igénye. A sérelemdíj összegének meghatározása során figyelemmel volt az alperesi jogsértés súlyára, az előírt rövid teljesítési határidőre és arra is, hogy az alperes nem reagált a felperes végrehajtás felfüggesztésére, a határidő meghosszabbítására írt kérelmeire. Mindezek alapján a felperes által kért 125 000 forint sérelemdíj összegét nem találta túlzott mértékűnek, így annak megfizetésére kötelezte az alperest.

[15] Rögzítette, hogy a felperes szóban előterjesztett keresetváltoztatás iránti kérelmét visszautasította a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 217.§-ának (1) bekezdésben írt törvényi feltételek hiányában, míg a magánszakértői szakvélemény kiegészítése iránti utólagos bizonyítási indítványát mellőzte a Pp. 220. §-a (1) bekezdésének a), b) és e) pontjaiban, valamint a (3) bekezdésében írt feltételek hiánya okán.

[16] A Pp. 82. §-a és Pp. 83. §-ának (2) bekezdése alapján a felperes összességben 44%-os pervesztessége arányára figyelemmel kötelezte az alperest a felperes által felszámított

részperkölség megfizetésére. A felperes által felszámított sikerdíj mérséklését nem találta indokoltnak.

[17] A felperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával az alperest 581 976 forint kártérítés és perkölsége megfizetésére kötelezni. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság ugyan a tényállást helytállóan állapította meg, azonban a közigazgatási jogkörben okozott kár vonatkozásában abból részben téves következtetésre jutott; a bizonyítás eredményének mérlegelése sérti a Pp. 279. §-ának (1) bekezdését. Hangsúlyozta, hogy az alperes jogszabályi felhatalmazás nélkül avatkozott be két magánfél közötti polgári jogi vitába, jogellenesen és felróhatóan járt el és ezzel kárt okozott, a károsult teljes kárának, így az elmaradt vagyoni előnynek a megtérítésére köteles. A szomszédok között birtokvita nem volt folyamatban; a diófa a felperesi ingatlanon helyezkedik el, azt nem ő ültette. A szakértő személyes meghallgatása során a diófa vonatkozásában nem változtatta meg a szakvéleményét. A kár összege csak akkor lenne csökkenthető, ha a lombkorona teljes lemetzésének felróhatósága a felperes terhére lenne megállapítható, ami nem bizonyított. A közigazgatási határozat alapján is szükségszerű volt a lombkorona teljes eltávolítása, a Ptk. 1:4. §-ának (3) bekezdése nem alkalmazható. A határozat a növényzet metszésére kötelezte, amely végrehajthatatlan; azt csak csonkolni lehetett. A diófával összefüggésben az alperes határozata az eredeti szándéknak megfelelően, az árnyékolást és egyéb szennyezést megszüntető módon csak az adott módon történt csonkolással hajtható végre; a kerítésen átnyúló felének levágása esetén a fát félbevágják, ami végrehajthatatlan. A magánszakértő a kapott felkérés alapján csak az alperesi határozatot követő károsodásokat vehette figyelembe, a korábbi csonkolás miatti lombkoronavesztést nem, kizárólag a csonkok alapján. Az alperes a magánszakértőt nem kérdezte, hogy indokolt volt-e az összes ág levágása, azonban ezen kérdés egyszerűen megválaszolható: a félbevágott fát megváltozott súlypontja miatt egy szélvihar kidöntheti, az veszélyeztetné a ház mintegy 3 m-re található tetőszerkezetét; továbbá a félbevágott fa is okozna növényi szemetet a szomszédnál. A diófa csonkolása ezért az adott módon volt szükséges, az nem felróható a felperesnek. Hangsúlyozta, hogy az alperes nem vitatta a szakértői módszert; de a bíróság is elfogadta a szakvéleményt a további növényzet esetében, amelyből következően a diófa 50%-os átlógó részének csonkolására vonatkozó érték megállapítást is el kellett volna fogadnia, a kártérítési összeg teljes figyelmen kívül hagyása méltánytalan és indokolatlan. A termés kiesés jelentéktelen tétel, a magánszakértő ezért nem foglalkozott azzal részletesen; a termés meghatározása nem is lehetséges, de a metszés idején nem is volt releváns. Az ítélet ellentmondásos, hiszen a többi növény tekintetében sem veszi figyelembe a jövőbeni növekedést.

[18] Az elsőfokú bíróság nem súlyozta kellően az alperestől elvárható magatartással összefüggésben, hogy nem válaszolt a felperes beadványaira; de magalapozatlanul a felperes terhére róta a telepítési körülményeket. Az adott növényeknél az évenkénti metszés nem jöhet szóba; a telepítésnél nem járt el felróhatóan, hiszen a terveket nemzetközi referenciájú céggel készítette el, a kivitelezést az egyik legjobb pécsi céggel valósította meg; joggal feltételezte az elvárható gondossággal végzett, szakszerű munkát.

[19] Hivatkozott arra is, hogy az alkalmazott szakértői módszert a szakértő maga választja meg, szakmai, módszertani kérdésekben nem utasítható és a bíróság nem bírálhatja felül. Az elsőfokú bíróság ezért indokolatlanul mérlegelte felül a szakértő által megállapított összeget, illetve minősítette részben aggályosnak a szakvéleményt, mely utóbbi csak akkor lenne megállapítható, ha az alkalmazott módszer miatt a szakvélemény helyességéhez nyomatékos kétség férne. Az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 300. §-ának (1) bekezdését azzal, hogy

szakkérdésben egyéb bizonyítékokat is a mérlegelés körébe vont, a szakértő által megállapított kár összegét gyakorlatilag mérlegeléssel olyan kérdésben csökkentette, amelyre megfelelő szaktudással nem bír. Kérdés, hogy a bíróság komeptencia hiányában milyen alapon állapít meg homályosságot, ellentmondást a szakvéleményben, a szakvélemény kizárása speciális szakkérdésben történő állásfoglalás; nem fogadható el a szakmai megállapítások módosítása sem; főszabály szerint a szakvélemény lényegében köti a bíróságot.

[20] A PK 3. számú állásfoglalásban kifejtettekre tekintettel hangsúlyozta, hogy a jelen perben birtokvédelmi kérdésben nem lehet állást foglalni; egy esetleges birtokvédelmi eljárás eredménye nem is állapítható meg. A telepítéskor jogszabályi előírást nem hagyott figyelmen kívül, a szomszédjogi generáltilalmat nem sértette, illetőleg az nem jelen per tárgya.

[21] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával kérte a felperes sérelemdíj megfizetésére irányuló keresetének elutasítását. Érvelése szerint a felperes azzal, hogy a szomszédjogi szabályokat figyelmen kívül hagyva szinte a telekhatárra ültette a növényeket, maga is közrehatott a későbbi esetleges szomszédjogi viták kialakulásában. A felperes és a szomszédos telek tulajdonosa is birtokvitát kezdeményezett; a szomszédos telek tulajdonosa éppen az áthajló ágakat, túlnyúló növényzetet sérelmezte. A felek között az átnyúló növényzet miatt kialakult rossz szomszédi viszony következménye volt a több megindított hatósági eljárás; a helyszíni szemléket ezen eljárások indokolták. A felperes életminőségében bekövetkezett esetleges negatív változás pedig ezen rossz szomszédi viszony következménye.

[22] Az alperes csatlakozó fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kártérítés iránti kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását. Jogi érvelése szerint a határozatban kifejezetten tájékoztatták a felperest arról, hogy a perindításnak a határozat végrehajtására nincs halasztó hatálya, de azonnali jogvédelem iránti kérelemben kérheti a végrehajtás felfüggesztését. A felperes azonban ilyen kérelemmel nem élt, ugyanakkor a határozatot önként végrehajtotta annak ellenére, hogy keresetében a döntés hatályon kívül helyezését vagy megsemmisítését kérte. Ezen ellentmondó, következtelen magatartásának nem tulajdonított kellő jelentőséget az elsőfokú bíróság. Annak nem volt jelentősége, hogy a felperes kérte a teljesítési határidő meghosszabbítását; az nem is értelmezhető, ha a határozatot nem kívánta végrehajtani és célja a végrehajtás felfüggesztése volt. A halasztás iránti kérelemmel összefüggésben hivatkozott arra is, hogy korábban már 10 napos határidővel felhívták a felperest a növényzet gondozatlanságának megszüntetésére, amely határozattal szemben nem élt jogorvoslattal. A közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti perben csak azon jogsértő hatóságági aktus vizsgálható károkozó magatartásként, amelynek jogsértő jellegét a közigazgatási bíróság megállapította, márpedig a halasztás iránti kérelemmel összefüggő mulasztás a közigazgatási perben nem merült fel, így az jelen perben nem szolgálhat a kártérítési felelősség alapjául.

[23] A közigazgatási jogkörben okozott kár iránti felelősség feltétele a jogellenes, felróható magatartás és a kár közötti okozati összefüggés, amely utóbbival az elsőfokú bíróság nem foglalkozott teljeskörűen. A felperes és szomszédja között birtokvédelmi jogvita volt, az alperesnek hatásköre lett volna birtokvédelmi eljárásban ugyanilyen döntést hozni; a jogszerűen gyakorolt közhatalom ugyanezen eredményre vezetett volna. A kár nem a jogszabálysértő közigazgatási határozattal, hanem azzal áll okozati összefüggésben, hogy a

felperes tudomása ellenére nem élt az azonnali jogvédelem lehetőségével; a kárt a határozat önkéntes, laikus, a kötelezést meghaladó végrehajtása okozta. A szakszerűtlen és szükségszerűnél nagyobb mértékű csonkolásért nem felelhet az alperes. A felperes magatartása csak akkor lett volna jogkövetőnek minősíthető, ha egyetért a határozattal. Kiemelte, hogy a kár közigazgatási perben elhárítható lett volna [Ptk. 6:548. §-ának (1) bekezdése] az azonnali jogvédelem iránti kérelemmel.

[24] A felperes az alperesi fellebbezésre határidőn belül fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, csatlakozó fellebbezésre előterjesztett ellenkérelmében kérte az azzal érintett körben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását. Érvelése szerint a csatlakozó fellebbezési kérelem ellentmondásos, mivel – habár a csatlakozó fellebbezés járulékos jellegű, az az ítéletet csak a fellebbezéssel érintett körben támadhatja – egyidejűleg kéri a fellebbezés elutasítását és az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kártérítési kereset elutasítását; ekként nem bírálható el. Arra az esetre, ha a csatlakozó fellebbezés elbírálható, előadta, hogy az azzal érintett körben az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok jogszerű mérlegelésével, megalapozottan állapította meg és abból helytálló jogi következtetésre jutott; a jogszerű mérlegelés mellett a másodfokú bíróság felülmérlegelésre nem jogosult, de annak oka sincsen.

[25] Kiemelte, hogy az alperes a törvénysértő határozat végrehajtása körében semmilyen méltányosságot nem biztosított, a határozatot kénytelen volt végrehajtani. A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) rendelkezéseinek ismertetését követően rámutatott: az azonnali jogvédelem előterjesztése esetén is annak elbírálásáig a határozat szerinti teljesítési határidő többször is lejárt volna. A határozatban megállapított 5 napos határidő nem tekinthető megfelelőnek, de semmiképp nem elegendő a keresetindításra és azonnali jogvédelem előterjesztésére; a felperes a végrehajtás elmulasztásával közigazgatási bírság kiszabását kockáztatta volna. Az alperes eljárása ellen már a közigazgatási eljárásban tiltakozott, a figyelmeztetésben foglaltaknak nem tett eleget, illetve közigazgatási bírósághoz fordult, így megtett minden tőle elvárhatót. Továbbra is hivatkozott arra, hogy az alperes nyilvánvaló, mérlegelést nem igénylő, egyértelmű hatásköri rendelkezést hagyott figyelmen kívül, a magatartása felróható. A Ptk. 6:548. §-a alapján köteles a felperes teljes kárát megtéríteni; aki eleget tett a kárenyhítési kötelezettségének. Vitatta az alperes által az okozati összefüggés hiánya körében kifejtetteket. Kiemelte, hogy a diófával összefüggésben nem volt birtokvita, irreleváns, hogy magánszemélyek közötti jogvita esetében az alperes miként jár el; birtokvédelmi kérdésben nem lehet állást foglalni jelen perben. Telepítési szabályt nem hagyott figyelmen kívül, a szomszédjogi generáltilalmat nem sértette meg, de ez nem is jelen per tárgya.

[26] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte a felperes fellebbezésének „elutasítását”. Kiemelte, hogy a vagyoni kár összegének alátámasztására a felperes által megbízott magánszakértő véleménye szolgált, az elsőfokú eljárásban kérhette a szakvélemény pontosítását, kiegészítését; a per jelen szakaszában a szakvélemény hiányosságainak vitatása alogatlan. A szakértő is a diófa csonkolásának szakszerűtlenségét, a szükségessé meghaladó mértékét állapította meg. A felperes továbbá megalapozatlanul hivatkozott az alperesi határozat végrehajthatatlanságára. A szakszerűtlenségből és szükséges mértéken túli csonkolásból eredő hibák a felperes terhére esnek. A növényzet ültetésével összefüggésben hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 100. §-ának szomszédjogi rendelkezéseire. Érvelése szerint nem igényel különösebb

belátást, hogy a telekhatárra vagy annak közelébe ültetett fa át fog nyúlni a szomszéd telekre, és őt zavarni fogja a saját telke használatában.

[27] A Kúria Pkk.VI.24.5../2025/2. alatti végzésével a másodfokú eljárás lefolytatására a Debreceni Ítéltáblát jelölte ki. Az ítéltábla a fellebbezéseket és a csatlakozó fellebbezést a Pp. 376. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, azokat megalapozatlannak találta.

[28] Mindenekelőtt rögzíti az ítéltábla, hogy a csatlakozó fellebbezés érdemi elbírálásának nem volt akadálya, mivel az nem volt ellentmondásos. Az alperes ugyan a felperesi fellebbezésre előterjesztett ellenkérelemben valóban a fellebbezés elutasítására utalt, azonban a Pp. 110. §-ának (3) bekezdésébe foglalt tartalom szerinti értelmezés elve alapján egyértelműen megállapítható, hogy a felperesi fellebbezés tartalmi megalapozatlanságát állította; ugyanakkor a csatlakozó fellebbezésben kifejtettek alapján nem az elsőfokú ítélet felperesi fellebbezéssel érintett körben való helybenhagyását, hanem a kártérítési kereset teljes elutasítását kívánta elérni.

[29] Az ítéltábla abszolút, illetve az ügy érdemi eldöntésére is kiható lényeges eljárási szabálysértés, továbbá téves anyagi pervezetés hiányában az ítéletet a fellebbezések, fellebbezési ellenkérelem, csatlakozó fellebbezés és ellenkérelem korlátai között bírálta felül [Pp. 370. §-ának (1) bekezdése]. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelésével helytállóan állapította meg a fellebbezésekkel és a csatlakozó fellebbezéssel érintett körben, a felhozott indokokat figyelembe véve döntésének megváltoztatása nem volt indokolt.

[30] A felperesi fellebbezés és az alperesi csatlakozó fellebbezés is érintette az elsőfokú bíróságnak a vagyoni kártérítés megfizetése iránti keresetet elbíráló rendelkezését. A felperes által a csatlakozó fellebbezési ellenkérelemben hivatkozottakra tekintettel rögzíti az ítéltábla, hogy a mérlegelés felülbírálatának a nyilvánvalóan okszerűtlen esetekre való korlátozása csak a felülvizsgálati eljárásban érvényesülő szabály, a másodfokú bíróság szabadon felülmérlegelheti az elsőfokú bíróság által beszerzett bizonyítékokat (BH 2024.85.). Az ítéltábla ugyanakkor egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének Ptk. 6:548. §-a (1) bekezdése szerinti feltételei fennálltak. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helytállóan rámutatott, a kártérítési felelősség megállapításához a Ptk. 6:548. §-ának (1) bekezdése többletkövetelményenként azt írja elő, hogy a jogosult igénybe vegye a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket; továbbá, hogy a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti eljárásban se legyen a kár elhárítható. Az alperes sérelmezett határozatával szemben rendes jogorvoslat nem állt rendelkezésre, a felperes pedig törvényi határidőn belül a közigazgatási pert megindította. A Kp. 50. §-ában írt azonnali jogvédelem iránti kérelem, ennek keretén belül a Kp. 52. §-a szerinti halasztó hatály elrendelése az előzetes jogvédelem biztosítását szolgálja, az független a bíróság érdemi döntésétől. Az azonnali jogvédelem iránti kérelem a közigazgatási per része, annak folyamán – akár a keresetlevél benyújtásával együtt – terjeszthető elő, ebből következően annak előterjesztése a Ptk. 6:548. §-ának (1) bekezdése alapján nem minősül a közigazgatási jogkörben okozott kárfelelősség feltételének. Az azonnali jogvédelem iránti kérelem benyújtásának elmulasztása károsulti közrehatásként sem vehető figyelembe, mivel az arra irányuló kérelem benyújtása esetén a Kp. mérlegelést enged az azonnali jogvédelem elrendelése körében; a kártérítési per bírósága azt nem vizsgálhatja, hogy a kérelem

ennyiben lett volna alkalmas a kár elhárítására, mivel ezzel lényegében abban foglalna állást, hogy a közigazgatási per bíróság milyen tartalmú döntést hozott volna. Erre tekintettel nem volt annak jelentősége, hogy a Kp.-ben az azonnali jogvédelem elbírálása körében irányadó eljárási határidőkre tekintettel a sérelmezett határozatban megállapított teljesítési határidőn belül egyáltalán sor kerülhetett volna-e a halasztó hatály elrendelésére, ugyanakkor a megállapított rendkívül rövid teljesítési határidő ezzel ellentétes következtetést enged.

[31] Az alperes csatlakozó fellebbezésében az okozati összefüggés hiányára vonatkozóan előadottakra tekintettel az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a bírói gyakorlat és a jogtudomány is megkülönbözteti egymástól a természetes és a jogi okozatosságot. Természetes okozatosság egy magatartás és a kár között akkor áll fenn, ha az eredmény a magatartás hiányában nem következett volna be. Jogi értelemben ugyanakkor egy magatartás akkor tekinthető okozatosnak, ha a magatartás a kár olyan közvetlen, a mindennapi élettapasztalat szerint rendszeresen együtt járó oka, amely jogi szankció kiszabásával befolyásolható, amelyre a kártérítés kiszabásával a jog a jövőre nézve is – preventív módon – hatni tud és amelyet a kártérítés kompenzálni képes (Kúria Gfv.30.102/2015/6.) Az oksági viszonyoknak relevánsnak kell lennie [adekvát kauzalitás]; az pedig akkor áll fenn, ha a kár és a jogellenes magatartás közötti oksági láncolatban meghatározó a közhatalmi cselekvés vagy mulasztás [EBH2008. 1868. II.]; azaz azon ok tekinthető meghatározónak, amely az események rendszerinti lefolyása mellett – az általános élettapasztalat szerint – alkalmas az eredmény létrehozására. A perbeli esetben ezen meghatározó ok az alperes jogellenesen és felróhatóan meghozott, a felperest a növényzet metszésére kötelező határozata. Az ítéltábla a csatlakozó fellebbezésre tekintettel hangsúlyozza: az alperes határozata az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 82. §-ának (1) bekezdése szerint annak közlésével véglegessé, az Ákr. 132. §-a szerint végrehajthatóvá vált, azaz az önkéntes teljesítésének elmaradása esetén a felperessel szemben – függetlenül attól, hogy egyetért-e a határozattal – végrehajtási eljárás lett volna indítható, amelyben a végrehajtást foganatosító szerv kényszer útján érthette volna el a határozatnak megfelelő csonkolást. A végrehajtás elrendelését, a végrehajtási kényszer-cselekményeket a felperes biztosan csak az önkéntes teljesítéssel kerülhette el, függetlenül attól, hogy egyetértett-e a határozattal. [A feltételezett vagy alternatív okozatosság nem bír jelentőséggel (Kúria Pfv.20.550/2020/6), márpedig az azonnali jogvédelem iránti kérelem a már rögzítettek szerint nem eredményezte volna feltétlenül a halasztó hatály kérelem szerinti elrendelését; mint ahogyan az sem rögzíthető tényként, hogy az önkéntes teljesítés elmaradása esetén az alperes nem rendelte volna el a határozat végrehajtását]. A felperest ért kár bekövetkezésének meghatározó oka ekként az alperes jogsértő határozata és nem az, hogy a felperes a végrehajtás elkerülése érdekében annak eleget tett, ez utóbbi károkozó magatartásként nem értékelhető. A közigazgatási perben eljáró bíróság az alperes határozatának jogellenességét jogerősen megállapította, az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre is, hogy az alperes súlyos jogértelmezési tévedése miatt magatartása felróható, ezért a kifejtettekre tekintettel jogszabálysértés nélkül állapította meg a Ptk. 6:548. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes kártérítési felelősségét.

[32] Az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a felperes halasztás iránti kérelméről való döntés elmulasztásának jogellenességét közigazgatási ügyben eljáró bíróság nem állapította meg, így a Pp. 24. §-ának (3) bekezdése alapján az az alperes károkozó cselekményeként nem volt vizsgálható; azonban az elsőfokú bíróság az alperes kártérítési felelősségét nem is ezen mulasztásra, hanem a felperest kötelező határozat jogellenességére alapította. A halasztás iránti kérelemnek csak annyiban van jelentősége, hogy az alperes annak engedélyezésével a felperest ért kárt elháríthatta volna.

[33] A Pp. 265. §-ának (1) bekezdése alapján a perben az alperesi jogellenes magatartással összefüggésben bekövetkezett kárának összegét a felperes volt köteles bizonyítani; az esetleges bizonyítatlanság a felperes terhére esett. Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a kár bizonyítására a felperes által indítványozott magánszakértői bizonyítás csak részben volt alkalmas. A Pp. 316. §-ának (3) bekezdése értelmében aggályos magánszakértői vélemény a perben bizonyítékként nem vehető figyelembe; mivel a magánszakértői vélemény benyújtása szakkérdésre történhet [Pp. 304. §-ának (2) bekezdése], ha az aggályosság szakkérdéseként elkülöníthető, és a szakvélemény más szakkérdés vonatkozásában megfelel a jogszabályi rendelkezéseknek, úgy megállapítható a magánszakértői vélemény részleges aggályossága is. Az aggályos magánszakértői vélemény kirekesztésére a bíróság hivatalból köteles.

[34] Arra helytállóan hivatkozott a felperes, hogy a bíróság a szakvélemény szakmai szempontú megítélésére nem vállalkozhat; szakismeretek hiányában a szakértői véleményt nem bírálhatja felül; azt azonban vizsgálhatja és vizsgálni is köteles, hogy a szakvélemény aggályos-e. A Pp. 316. §-ának (1) és (2) bekezdései rögzítik, hogy a magánszakértői vélemény mely esetben tekintendő aggályosnak; így – a (2) bekezdésben írtak mellett – akkor is, ha az hiányos, homályos, ellentmondásos vagy egyébként kétséges. A szakvélemény abban az esetben is aggályos, ha a per adatait, a szakvélemény egyedi sajátosságait figyelembe véve a bizonyítékok alapján a bíróságnak nyomatékos kétsége áll fenn a szakvélemény helyességével kapcsolatban (Kúria Kfv.35.415/2022/7.). Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bírósággal abban, hogy a diófa vonatkozásában a szakértői vélemény a Pp. 316. §-ának (1) bekezdése szerinti hibában szenvedett, így ezen kérdésben bizonyítékként nem volt figyelembe vehető. A szakértői vélemény a diófa tényleges értékét 192 000 forintban határozta meg, rögzítette, hogy a fa a csonkolás következtében 6-8 évre elvesztette a termőképességét, majd a fa értékcsökkenésének 95%-ban való rögzítése mellett az értékcsökkenés mértékét 480 000 forintra tette, amely a matematika alapvető szabályaiba ütközik. Az elsőfokú bíróság a szakvélemény aggályosságának kiküszöbölése érdekében meghallgatta a szakértőt, ki akként nyilatkozott, hogy a 480 000 forint értékcsökkenést a terméskiesésre figyelemmel állapította meg, de arra nem tudott nyilatkozni, hogy a terméskiesést milyen tételek alapján számolta ki. A magánszakértői véleményből az sem állapítható meg, hogy a megállapított értékcsökkenés mennyiben (milyen összegben) vezethető vissza a terméskiesésre; továbbá az sem, hogy a terméskiesésre alapítottan a magánszakértő által figyelembe vett összeg a felperes fellebbezése szerint elhanyagolható lenne. A szakértő személyes meghallgatása során is 240 000 forintra és 47,5%-ra, a korábbi csonkolások hatásának mellőzésével 204 000 forintra és 32,5 %-ra tette az értékcsökkenés mértékét, amely meghaladja a diófa mindösszesen 192 000 forintos (100%-os) értékét. A terméskiesés mértéke és annak számítása sem a magánszakértői véleményből, sem annak kiegészítéséből nem vezethető le, márpedig a magánszakértői vélemény megállapításainak ellenőrizhetetlensége annak aggályosságát eredményezi (BH2024. 65.). A magánszakértői vélemény diófára vonatkozó részében ezért ezen oknál fogva a Pp. 316. §-ának (3) bekezdése szerint nem szolgálhatott bizonyítékként. A szakértő továbbá személyes meghallgatása során akként nyilatkozott, hogy a diófa vonatkozásában a teljes koronavesztést, tehát a korábbi csonkolásokat is értékelte (18.P.20.002/2023/17. alatti jegyzőkönyv 6. oldal), majd ezt követően pontosította a szakértői véleményét és a korábbi csonkolást és a kerítésen belül eső ágak csonkolását figyelembe nem véve állapította meg a diófa 32,5%-os, 204 000 forint összegű értékcsökkenését. A felperes a szakvélemény aggályosságára történt figyelmeztetést követően leszállította a kártérítési keresetének összegét ennek figyelembevételével, így a

fellebbezésben a korábbi csonkolásra, illetve a csonkolás szükségességére vonatkozóan előadottak a per jelen szakaszában nem bírnak jelentőséggel. A terméskieséssel összefüggésben ugyanakkor a felperes további bizonyítási indítványt nem tett, a szakvélemény aggályosságának kiküszöbölése érdekében nem járt el, erre irányuló indítványa a fellebbezésben sem volt; az ekként részben aggályos szakértői vélemény a diófában bekövetkezett kár tekintetében nem volt elfogadható bizonyítékként.

[35] Az alperes érdemi ellenkérelmében – ugyan jogszabályhely megjelölése nélkül – már hivatkozott a felperesi közrehatásra azzal, hogy a felperes a növényzetet az 1959. évi Ptk. 100. §-ában írt szomszédjogi szabályoknak meg nem felelő távolságra ültette, maga is közrehatott abban, hogy azokat csonkolni kellett. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság a Ptk. 1:4. §-ának (3) bekezdését hívta fel. A kártérítéssel összefüggésben az erre vonatkozó rendelkezéseket a közigazgatási jogkörben okozott kárra is irányadó Ptk. 6:525. §-ának (1)-(3) bekezdései rögzítik. A felperes fellebbezésében arra megalapozottan hivatkozott, hogy kármegosztásra okot adó felróható felperesi magatartást a perben az alperes volt köteles bizonyítani, azonban tévedett, amikor e bizonyítás sikertelenségét állította. A közigazgatási eljárás során megtartott helyszíni szemléken egyértelműen rögzítették, hogy a növényzet átlóg a szomszédos ingatlanra (2020. november 19-i hivatalos feljegyzés), ez a fényképfelvételeken is látható, de ezt a tényt a 2021. február 1. napján készült jegyzőkönyv szerint maga a felperes is elismerte. Az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy az 1959. évi Ptk. 100. §-a generálklauzulaként tiltotta a szomszédok szükségtelen zavarását, ideértve a növényzet, különösen a közös határvonal közelében levő növényzet zavaró, károsító hatását is. A növényzet átlógásából az 1959. évi Ptk. 100. §-át figyelembe nem vevő telepítés ténye megállapítható. Az átnyúló növényzet szomszédot zavaró hatását a kérelem egyéb okból történt elutasítására tekintet nélkül kellően alátámasztja a csatolt birtokvédelmi határozat, amelyből megállapítható, hogy a szomszéd egyebek mellett éppen a növényzet meg nem felelő távolságra történt ültetését, az ágak átlógását sérelmezte. A felperesnek saját kertje kialakításakor a növényzet ültetése során számolnia kellett azzal, hogy a kerítés közlébe ültetett növényzet a szomszédot később zavarhatja, az ültetési távolság megválasztásával ennek esetleges következményeit vállalta. A felperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a kert tervezését és kialakítását is megfelelő szakemberekkel végeztette, hiszen az általa megbízott személyek magatartása az ő terhére esik [Ptk. 6:525. §-ának (3) bekezdése]. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a felperes által megbízott magánszakértő meghallgatása során annak rögzítése mellett, hogy a felperesnek nem volt célja a növények metszése; akként foglalt állást, hogy ha a vegetációt figyelembe véve évente kétszer megmetszik a növényzetet, az kordában tartható és nem terebélyesedik ilyen mértékben, ekként az ágak átlógása elkerülhető lett volna.

[36] Az elsőfokú bíróság a felperesi felróhatóságot mérlegelve a megtérítendő kártérítés összegét a felére mérsékelte; amelyet a felperes fellebbezése csak annyiban támadott, hogy okszerűtlennek ítélte a felperesi és alperesi felelősség azonos szintre emelését, azonban ennek részletes indokát nem adta. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének felülmérlegelését ezzel összefüggésben nem találta indokoltnak. Rámutat, hogy a károsulti közrehatás esetén irányadó kármegosztás szabályai is akként rendelkeznek, miszerint a károkozó és a károsult között a kárt magatartásuk felróhatósága, ha ez nem megállapítható, közrehatásuk arányában kell megosztani; amennyiben a közrehatás arányát sem megállapítható, a kárt a károkozó és a károsult egyenlő arányban viseli [Ptk. 6:525. §-ának (2) bekezdése]; amelynek megfelel az elsőfokú bíróság döntése.

[37] Az alperesi fellebbezéssel összefüggésben hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének korlátját képezik a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének a)-d) pontjaiban megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak; azaz a felülbírálat korlátját képezi a fellebbezés indokolása is; az ítéltábla ezért kizárólag a fellebbezésben hivatkozottak alapján vizsgálhatta, hogy az alperes sérelemdíj megfizetésére kötelezése jogszabálysértő volt-e. Az alperes fellebbezésében kizárólag arra hivatkozott, hogy a helyszíni szemléket az ügyfelek által kezdeményezett eljárások miatt tartották, a felperes életminőségében beállt negatív változás nem az eljáró közigazgatási hatóság tevékenységének, hanem a rossz szomszédi viszonyoknak a következménye. Az ítéltábla ezen fellebbezési indoklásra tekintettel nem vizsgálhatta, hogy ténylegesen sérültek-e a felperes keresetben és elsőfokú ítéletben meghatározott személyiségi jogai, továbbá nem vizsgálhatta a nem vagyoni jogsérelem bekövetkezését és az annak kompenzálására az elsőfokú bíróság által elfogadott sérelemdíj mértékét sem, az elsőfokú ítélet felülbírálata kizárólag arra terjedhetett ki, hogy a személyiségi jogsérelem az alperes felróható és jogellenes magatartásával összefüggésben következett-e be. Ezen indokok mellett a fellebbezés nem alapos.

[38] Az ítéltábla az okozati összefüggés körében arra volt figyelemmel, hogy az alperes által csatolt iratok szerint a 2021. február 1. napján megtartott helyszíni szemlét az alperes kifejezetten az ingatlan köztisztasági helyzetével kapcsolatos ügyben rendelte el utóellenőrzésként. A 2020. novemberi helyszíni szemle a felperes figyelmeztetését rögzítő alperesi határozathoz kapcsolódott (a feltüntetett ügyszám is azonos), amely határozatot az alperes szintén a köztisztaság fenntartásáról szóló önkormányzati rendelet alapján hozta; a felperest az eljárás megindításról értesítő végzésben az eljárását nem szomszédjogi panaszokkal, hanem kifejezetten azzal indokolta, hogy a felperesi ingatlan kerítés melletti gondozatlan, elburjánzott növényzete az út úrszelvényébe hajlik, a közúti forgalmat akadályozza. A felperest a növényzet metszésére kötelező határozat pedig ezen eljárás következménye volt, az alperes határozatát az indoklás szerint azért hozta, mert a felperes a figyelmeztetésben foglaltaknak nem tett eleget; megsértette az ingatlan előtti járda, illetőleg az ingatlan és a közút közötti terület gondozására vonatkozó kötelezettségét. A 2021. március 22. napján tartott szemlét szintén a köztisztasági ügyben, a kötelező határozat végrehajtásának ellenőrzése érdekében tartotta az alperes. Az alperes által csatolt iratok szerint a felperessel szembeni (a szomszéd által indított) birtokvédelem iránti kérelmet elutasította, részben a birtokháborítás kétséget kizáró bizonyítottságának hiányában (vízátfolyás), részben arra hivatkozva, hogy a zavarás több éve áll fenn. (A határozatban továbbá – egyebek mellett – éppen azt rögzítette, hogy a felperest külön eljárásban kötelezte az ágak visszavágására). Mindebből következően iratellenes az alperes azon fellebbezési hivatkozása, hogy a szemléket a birtokháborítás megállapítása iránti kérelemmel összefüggésben tartotta. A felperes által állított személyiségi jogsértést az okozta, hogy az alperes határozata szerint a növényzet visszavágására volt köteles, amelyre a fentiek szerint kifejezetten a hatáskör hiányában indított jogellenes eljárásban, annak következményeként került sor. Az pedig nem vizsgálható a jelen perben, hogy a szomszéd által esetlegesen indított birtokháborítás megszüntetése iránti per milyen eredménnyel zárult volna, annak eredményeként is köteles lett-e volna a növényzet visszavágására a felperes; a következetes bírósági gyakorlat szerint a kártérítési per bírósága „árnyékpert” nem folytathat le (BDT2009. 1949.). Az alperes fellebbezése ezért nem volt alapos az általa hivatkozott indokok mentén.

[39] Az ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta az indoklás fenti pontosítása és kiegészítése mellett a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése szerint.

[40] A felperes fellebbezése, az alperes fellebbezése és a csatlakozó fellebbezése sem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. §-ának (5) bekezdése szerint nem tarthatnak igényt az azzal felmerült perköltségük megtérítésére. A felperes ugyanakkor az alperes fellebbezésével és a csatlakozó fellebbezésével összefüggésben pernyertes lett, azonban fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő és azzal összefüggésben perköltséget sem számított fel; míg a csatlakozó fellebbezési ellenkérelmében kérte az azzal összefüggő perköltségének megtérítését a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 3. §-ának (5) bekezdése alapján (figyelemmel arra, hogy a fellebbezések előterjesztésére 2024. évben került sor, az ítéltábla a másodfokú eljárásra, így a csatlakozó fellebbezésre is ezen jogszabályt tekintette irányadónak). A csatlakozó fellebbezéssel vitatott érték 188 988 forint volt, erre tekintettel a felperest a minimumként meghatározott 5000 forint + áfa (azaz 6350 forint) ügyvédi munkadíj illette meg. Az alperes fellebbezési ellenkérelmében és a csatlakozó fellebbezésében kérte kötelezni a felperest perköltsége megfizetésére, az Ükr. 3. §-ának (5) bekezdése alapján csatolt költségjegyzéke szerint 290 988 forint jogtanácsosi munkadíjat számított fel. A felperesi fellebbezésben vitatott érték 392 988 forint volt, amelyre tekintettel az Ükr. 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése szerint az alperes ténylegesen 9825 forint munkadíjra jogosult. A felperest és az alperest megillető munkadíj egybeszámításával az ítéltábla a felperest kötelezte 3475 forint jogtanácsosi munkadíj megfizetésére.

[41] A felperes a fellebbezésével felmerült 31 440 forint fellebbezési illetéket leróta, azt viselni köteles. Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. §-a (1) bekezdésének b) pontja szerint illetékmentes, ekként a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése szerint a fellebbezésével felmerült 15 000 forint [az Itv. 46. §-ának (1) bekezdése szerint] és csatlakozó fellebbezésével felmerült 7560 forint [az Itv. 46. §-ának (4) bekezdése] az állam terhén marad.

Debrecen, 2025. május 29.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró